

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.761/2021/3.

A Fővárosi Ítéltábla a Gremesperger Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe; ügyintéző: felperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a alperesi jogi képviselő neve Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe; ügyintéző: alperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 6. napján meghozott 31.P.23.661/2020/12/II. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 38.506 (harmincnyolcezer-ötszázhat) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a keresetében 481.333 forint és 2018. május 21-től számított késedelmi kamata megfizetésére, továbbá a munkaviszonya megszűnésével kapcsolatos igazolások kiadására kérte kötelezni az alperest, a Cstv. (1991. évi XLIX. törvény) alapján. A keresete összecszerűségében távolléti díj és két havi munkabérnek megfelelő végkielégítést jelölt meg.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte, mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta a keresetet. Hivatkozott arra, hogy felszámolói tevékenységével okozati összefüggésben mulasztás nem terheli, a rá vonatkozó szabályoknak megfelelően járt el az egyszerűsített felszámolási eljárás elvégzése során. Utalt arra is, hogy a felperes nem jelezte igényét a felszámolási eljárás alatt.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 24.065 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 28.880 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes a cég1 Kft.-vel 2013. október 22. napján határozatlan időtartamú munkaszerződést kötött, a munkaszerződés munkaerő-kölcsönzés céljából jött létre, amelyben három hónap próbaidőt kötöttek ki. A felperes a munkáltatótól a munkaviszonya megszűnését igazoló dokumentumot nem kapott. A felperes TB ellátást igényelt település Kormányhivatala Rehabilitációs Szakigazgatási Szervétől, mint megváltozott munkaképességű munkavállaló, azonban határozattal az igényét elutasították, melyről 2014. augusztusában tudomást szerzett. A cég1 Kft. kényszertörési eljárás alatt állt 2015. február 5. és május 5. között, majd elrendelték felszámolását, amelynek kezdő időpontja 2017. május 17., és felszámolóként az alperes került kirendelésre. A felperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be. 2017. évben a felszámoló az egyszerűsített felszámolási eljárást befejezte, a zárómérleghez készített zárójelentés szerint a felszámolóhoz munkavállalói hitelezői igény bejelentés nem érkezett, iratok hiányában munkavállalót felkutatni nem lehetett. A felszámolás eredményeként a felperes volt munkáltatója megszűnt, 2018. május 14. napján a cégnyilvántartásból törölték. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperes munkáltatója, az adós gazdálkodó szervezet esetében a bíróság döntése alapján egyszerűsített felszámolásra került sor. Az alperes a perben igazolta, hogy az adós cég munkavállalóinak felkutatása érdekében a szükséges intézkedéseket megtette, a volt cégvezetőt felhívta adatszolgáltatásra, iratok átadására, melynek elmaradása miatt a cégvezető bírságolását kérte, továbbá beszerezte a NAV-nál elérhető adatokat. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes ezzel a jogszabályban előírt kötelezettségének eleget tett. Rámutatott, hogy az alperesnek, mint felszámolóknak a felszámolás alatt álló céggel kapcsolatosan további nyomozási, vizsgálódási kötelezettsége nem volt, adatok hiányában nem feladata évekre visszamenőleg a volt dolgozók felkutatása. Így megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jogellenes károkozó magatartást nem tanúsított, a tevékenysége gyakorlásával összefüggésben mulasztás nem terheli, és a csatolt iratokkal igazolta, hogy a rá vonatkozó Cstv.-ben írt szabályoknak megfelelően járt el. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes már 2014. év augusztusában nyilvánvalóan tudomást szerzett arról, hogy a munkáltató őt biztosítottként nem jelentette be, hiszen TB ellátás iránti igénye elutasításra került. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperestől kellően gondos eljárás mellett elvárható lett volna, hogy az igényét a munkáltatójával szemben megfelelően érvényesítse. Felperes nyilatkozata szerint a munkáltatóval szemben igényét a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt érvényesíteni kívánta, azonban a keresetlevele idézés kibocsátása nélkül elutasításra került, és nem igazolta, hogy ezt követően a jogszabályoknak megfelelő keresetlevél benyújtásával megkísérelte a volt munkáltatóval szemben, még a felszámolási eljárás megkezdése előtt érvényesíteni az igényét. A volt munkáltatóval szembeni felszámolási eljárás 2017. május 17-i elrendeléséről a felperes tudomást szerezhetett, és így lehetősége lett volna a jogszabály által meghatározott határidőben hitelezői igény bejelentést tenni. Ezt a határidőt a felperes önhibájából mulasztotta el. Ezért kárát nem is tartotta okozati összefüggésben állónak az alperes magatartásával, mivel a felperes e mulasztása következményeként szenvedett kárt. Az alperesnek iratok hiányában nem volt és nem is lehetett tudomása arról, hogy az adós cég munkavállalója volt a felperes. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, miszerint az érintett időszakban köztudomású volt, hogy a munkaerő-közvetítéssel foglalkozó cégek feketén foglalkoztattak örző-védő munkára dolgozókat. Megállapítása szerint az alperes részéről a felszámolási eljárás során mulasztás nem történt,

jogellenes károkozó magatartást nem tanúsított. Az elsőfokú bíróság, mint szükségtelent mellőzte a felszámolási eljárás iratainak, illetőleg egyéb iratoknak a beszerzését és a NAV megkeresését. Hangsúlyozta azt is, hogy az alperes a felszámolási eljárás befejezését követően az adós cég nevében már nem jogosult eljárni és nem is adhat ki semmilyen igazolást, iratot a már szűnt cég nevében, annak képviselőjeként eljárva és az iratok sem állnak már rendelkezésére, melyre tekintettel a felperes irat kiadás iránti kérelme sem volt teljesíthető. Mindezek alapján, mint alaptalant a keresetet elutasította. A Pp. 83. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

[4] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet teljes megváltoztatását és keresetének történő helyt adást kért és a fellebbezéssel összefüggésben a fellebbezési költségének 45.720 forintban történő megállapítását. A Pp. 369. § (1)-(4) bekezdés alapján kérte az elsőfokú ítélet teljes felülvizsgálatát. A Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjára is figyelemmel bizonyítás lefolytatását kérte, mivel a megállapított tényállást hiányosnak tartotta, és a bizonyítási kérelmének az elsőfokú bíróság a felszámolási iratok tekintetében nem tett eleget, mely nélkül az alperes vagyoni felelőssége a felperest megillető, a munkáltatója jogutód nélküli megszűnéséből eredő járandósága tekintetében nem állapítható meg. A bizonyítási indítványait fenntartotta. A Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja alapján kérte vizsgálni, hogy a felszámoló intézkedési kötelezettsége és vagyoni felelőssége az egyszerűsített felszámolási eljárás során milyen mértékben terjed ki a munkavállalók jogviszonyának a megállapítására és járandóságai kifizetésére, továbbá felelőssége a munkaviszonyát elvesztő munkavállalót megillető járandóságok tekintetében mikor fordul át a munkabér iránti felelősségből kártérítés iránti felelősségbe, és ebből következően a felszámolónak a felelőssége miként alakul, különösen a Cstv. 33/A. §-ában foglalt eljárás lefolytatása hiánya esetén. Megítélése szerint bizonyította, hogy munkaviszonyban állt és így a munkáltató jogutód nélküli megszűnése következtében a munkaviszonyból eredő járandóságok megillették. Az alperes e jogállítás tényeire vonatkozóan nem terjesztett elő ellenbizonyítást. Jogi álláspontja szerint a felszámoló az egyszerűsített felszámolási eljárásban köteles a fennálló munkaviszony alapján a jogviszony jogutód nélkül megszűnése kapcsán szükséges vagyoni elégtételhez a forrásokat megteremteni, ha ezt a munkáltató nem tette meg. Ezért jogszabálysértés sem feltétlenül szükséges az alperes marasztalásához, ha mérlegelési jogkörében a felszámoló nem megfelelően járt el ezzel összefüggésben. Úgy vélte, hogy a bíróság tévesen értelmezte az anyagi jogszabályokat és a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási érdeket. Hangsúlyozta, hogy a munkáltató jogutód nélküli megszűnése az ő akaratától, szándékától függetlenül következett be.

[5] Eljárási szabálysértésként hivatkozott a Pp. 265. § (1) bekezdésére vonatkozó bizonyítási érdek téves alkalmazására, mert az alperest kellett volna felhívni annak bizonyítására, hogy a jogviszony mikor szűnt meg, a járandóságára mikortól nem jogosult, és arra, hogy a törvényben foglalt eljárást, mint felszámoló lefolytatta a vagyon megszerzése érdekében. Mellőzhetetlennek tartotta a felszámolási iratok és a NAV adatok beszerzését, a jogviszonya létesítésével és megszüntetésével kapcsolatos bejelentési adatok tekintetében, amelyek beszerzése esetén további indítványt terjeszthetett volna elő. Megítélése szerint jogviszonya alapján jogosultságot szerzett a munkáltató jogutód nélküli megszűnése esetében a felmentési járandóságra és végkielégítésre, amelyet a munkáltató nem teljesített és amelyet

az alperes sem fizetett ki, ezzel az alperes megsértette a Cstv. 37. § (4) bekezdését, és erre tekintettel a Cstv. 54. §-át. Kiemelte, hogy az anyagi fedezetet a felszámoló a Cstv. 33/A. §-a alapján nem biztosította, mely mulasztás szintén az ő terhére esik. Az alperes jogellenes magatartását abban jelölte meg, hogy mint a volt munkáltató felszámolója a Cstv. 37. § (4) bekezdés alapján a 2013. október 23. és 2018. május 14. közötti időre fennálló munkaviszonya miatt 120.333 forint távolléti díjat és hét havi munkabérnek megfelelő 361.000 forint végkielégítést, azaz mindösszesen 481.333 forintot és ennek 2018. május 21-től számított késedelmi kamatát nem fizette meg és a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos igazolások kiadását is elmulasztotta.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] Az ítéltábla a fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát a Pp. 369. § alapján.

[9] A felperes kárigényt érvényesített, amelyet alapvetően arra alapított, hogy az alperes a Cstv. 33/A. §, 37. §, 46-47. § rendelkezéseit megsértette, amelynek következtében nem jutott hozzá a keresetben érvényesített követeléseikhez. A felperes keresete így a tartalma szerint a Cstv. 54. § (1) bekezdése szerinti alperesi felelősség fennállásán alapult. A Cstv. 54. § (1) bekezdése értelmében az alperes, mint felszámoló a kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. Így a Ptk. 6:519–534. §-ai is alkalmazandók voltak. A Ptk. 6:519. § értelmében a felperes terhelte a kár bekövetkezésének és annak mértékének, továbbá annak bizonyítása, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, mellyel okozati összefüggésben keletkezett a kára. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a magatartása nem volt felróható. A Ptk. 6:521. § kimondja, hogy nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia.

Mindebből következően az alperes kárfelelősségének fennállását megalapozó tények a felperes bizonyítási terhe volt. Mindezekre tekintettel a Pp. 265. § szerinti bizonyítási érdek szabályát nem értelmezte félre az elsőfokú bíróság.

[10] Az alperes nem a felperes munkáltatója, hanem a felperes munkáltatójának a felszámolója volt. Az alperes, mint felszámoló tevékenysége volt a releváns és megítélhető a kereset megalapozottságának vizsgálatában. Így az, hogy az alperes a felszámolói tevékenysége során a rá irányadó jogszabályi kötelezettségeit teljesítette-e, illetve megszegte vagy elmulasztotta és mennyiben. Az alperes ellenkérelme is azon alapult, hogy a felszámolói tevékenysége során minden jogszabályi kötelezettségének eleget tett, az elvárható gondossággal járt el a felszámolás során.

[11] A rendelkezésre álló adatok szerint egyszerűsített felszámolási eljárásra került sor. Okirat áll rendelkezésre arra, hogy a felperes munkáltatójának törvényes képviselője nem adta át a cég iratait az alperesi felszámolónak, amelyről az alperes értesítette az őt felszámolóként kirendelt bíróságot, kérve a bírságolást. Ezen bizonyítékok az alperes előadásával összhangban voltak, amelyek alapján tényként volt megállapítható, hogy az alperes birtokába nem kerültek olyan iratok, adatok, amelyek a felperesnek a cégnél fennálló munkaviszonyára akár csak utaltak volna. A felperes által előadott tények és csatolt okiratok alapján maga a felperes is megkísérelte érvényesíteni követelését a munkáltatójával szemben, továbbá a TB ellátása érdekében is eljárást indított, amelyben megállapításra került, hogy hosszabb időn keresztül nem volt társadalombiztosítási ellátásra biztosított. A felperes hivatkozott köztudomású tényre, azonban az elsőfokú bíróság e körben tett megállapításán túlmenően a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes munkáltatója tekintetében ennek fennállása még csak nem is valószínűsíthető.

[12] A csatolt és a bíróság rendelkezésére álló iratokon túlmenően a felperes további bizonyítási indítványai fogantatásától a jogvita elbírálásához az érdemi döntésre kiható újabb tények, körülmények nem voltak várhatók. Az egyszerűsített felszámolási eljárásban a jelen jogvitára kiható releváns tények feltárára kerültek, a csatoltakon túlmenő, azaz a teljes felszámolási iratok beszerzése ezért szükségtelen volt. Az alperesnek, mint felszámolónak és nem a felperes volt munkáltatójának az eljárása volt a jelen per tárgya, melyre tekintettel a NAV megkeresésének szükségtelenségét is helytállóan ítélte meg az elsőfokú bíróság. Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem látott indokot a további bizonyításra.

[13] A bizonyítékok alapján tényként volt megállapítható, hogy az alperesnek, mint felszámolónak a felszámolási eljárásban nem volt tudomása arról, hogy a cégnek a felperes munkavállalója volt. Tény az is, hogy a felperes hitelezői igénybejelentéssel nem élt. Mindezekből következően az alperesnek nem lehetett tudomása arról, hogy a felperesnek, mint munkavállalónak igénye lehet, amelyet a Cstv. 37. § (4) bekezdés szerint az alperesnek ki kellett volna elégítenie.

[14] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kereset indításhoz az alperesnek kellő adattal, ténnyel, bizonyítékkal kellett volna rendelkeznie, amely feltételek a jelen per adatok mellett a felszámolási eljárásban nem álltak fenn. Ezért nem róható az alperes terhére, hogy perindítási jogosultságával nem élt. Utal arra a másodfokú bíróság, hogy a Cstv.-n alapuló perindítási jog alapvetően a vagyonszökkenés, a hitelezői igények fedezetéül szolgáló vagyon elvonása miatt illeti meg a felszámolót. A jelen esetben azonban a felperes hitelezői igénybejelentéssel nem élt a felszámolási eljárásban és az alperes nem volt olyan adatok birtokában, amelyekből arra vonhatott volna következtetést, hogy az általa felszámolandó cégnek munkavállalói vannak, a felperes is munkavállalója, aki felé kielégítési kötelezettsége áll fenn. Ezért az, hogy az alperes a perindítási lehetőségét nem érvényesítette, nem eredményezett mulasztást az alperes oldalán, amely így az alperes terhére lett volna értékelhető.

[15] Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy az alperes, mint felszámoló a jogszabályi kötelezettségeinek eleget tett, e tevékenysége gyakorlásával okozati összefüggésben mulasztása nem áll fenn, ezért az alperes oldalán jogellenes magatartás nem állapítható meg, amelynek hiányában a kártérítési felelősség fennállása nem bizonyított.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes mulasztásaival hozta okozati összefüggésbe a felperes kárát, amely körben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában írtakat a másodfokú bíróság nem osztotta az alábbiak miatt. A felperes mulasztásai nem az alperes kártérítési felelőssége, a kár és az alperesi magatartás közötti okozati összefüggés keretében értékelhetők. Az alperes kártérítési felelősségének fennállása esetén az alperesi ellenkérelem alapján lett volna vizsgálható a Ptk. 6:525. § szerinti károsulti közrehatás, az, hogy a felperes a kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettségét felróhatóan megszegte-e. A felperes esetleges mulasztásai a kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettség körében lettek volna értékelhetők. Az alperes kártérítési felelőssége a fentebb kifejtettek értelmében nem került megállapításra, ezért a felperes kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettsége vizsgálata már szükségtelen volt.

[17] Az elsőfokú bíróság megalapozottan fejtette ki, hogy az alperes a felszámolási eljárás befejezését követően a felszámolt cég nevében már nem jogosult eljárni és a felperes által a keresetében kért igazolásokat nem jogosult kiadni.

[18] Mindezek értelmében az ítéltábla a Pp. 383.§ (2) bekezdés szerint az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, az alperesnek felszámított igazolható költsége nem merült fel, ezért a Pp. 82. § (2) bekezdés alapján nem kellett rendelkeznie a másodfokú perköltség viseléséről.

[20] A másodfokú bíróság a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 102. § (6) bekezdés szerint rendelkezett.

Budapest, 2021. november 30.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
Ágnes s.k.

Dr. Molnár

